

KAPITOLA 1

Wells

Nikdo nechtěl stát blízko hrobu. Přestože už na provizorním hřbitově byli pohřbení čtyři z jejich řad, ty, kdo ze stovky zbyli, představa, že by se mrtví měli ukládat do země, znepokojovala.

Nikdo navíc nechtěl stát zády k lesu. Od útoku pozemských stačilo, aby zapraskala větev, a přeživší vězni sebou úzkostně trhli. Necelá stovka mladých lidí, kteří se tu shromáždili, aby se rozloučili s Asherem, proto stála natěsnaná v sevřeném půlkruhu a těkala očima mezi pohřbívaným chlapcem na zemi a stíny lesa.

Citelně jim scházelo uklidňující praskání ohně. V noci jim došlo dřevo a nikdo se neměl k tomu, aby se vypravil pro další. Wells by pro něj došel sám, měl však plno práce s kopáním hrobu. S touto prací mu také nikdo nenabídl pomoc, až na vysokého nemluvného kluka jménem Eric.

„Je jistý, že je opravdu mrtvý?“ zašeptala Molly a ustoupila od hluboké jámy, jako by se bála, že by ji mohla pohltit. Bylo jí teprve třináct, ale vypadala mladší. Aspoň ještě donedávna. Wells si vzpomněl, jak jí pomáhal po zřícení transportéru, když měla buclaté tváře umažané od slz a popela. Teď ale byla v obličejí skoro až nezdravě pohublá a na čele se jí táhl šrám, který podle všeho nebyl pořádně vyčištěný.

Wells bezděčně zabloudil pohledem k Asherovu krku, k rozedrané ráně v místě, kde mu šíp prořal hrdlo. Asher zahynul před dvěma dny, kdy se na horském hřbetu znenadání objevily záhadné postavy a převrátily naruby všechno, co bylo kolonistům odjakživa vštěpováno, všechno, o čem v životě nezapochybovali.

Byli vysláni na Zemi jako živé pokusné subjekty. Měli se stát prvními lidmi, kteří po třech stech letech vstoupili na domovskou planetu, ale to byl omyl.

Někteří lidé Zemi nikdy neopustili.

Celé se to událo tak rychle, že Wellsovi došlo, že je něco v nepořádku, až když se Asher zhroutil k zemi a s chropěním zoufale chňapal po šípů zabořeném v krku. Wells se v ten okamžik otočil – a spatřil je. S temnými siluetami osvětlenými zezadu zapadajícím sluncem neznámí vetřelci vypadali spíše jako démoni než jako lidé. Wells zamrkal a napůl čekal, že postavy zmizí. Nebylo možné, aby byli skuteční.

Jenže halucinace by nestřílely po lidech šípy.

Wells po tom, co marně volal o pomoc, odnesl Ashera do nemocničního stanu, kde měli uložené zdravotnické potřeby, které zachránili před požárem, jenže k ničemu to nebylo. Ve chvíli, kdy Wells začal zoufale shánět obvazy, byl Asher už po smrti.

21. DEN

Jak to, že na Zemi žili *lidé*? To bylo přece nemožné. Kataklyzma *nikdo* nepřežil. Byl to nezpochybnitelný fakt zakořeněný ve Wellsově mysli stejně hluboko jako skutečnost, že voda zamrzá při nula stupních Celsia nebo že planety obíhají kolem Slunce. A přitom je viděl na vlastní oči. Lidi, kteří zaručeně nepřiletěli transportérem z Kolonie. *Pozemské.*

„Je mrtvý,“ ujistil Wells Molly, když se znaveně zvedl na nohy. Vtom si uvědomil, že ho většina shromážděných kolonistů upřeně pozoruje. Před pár týdny by jejich výrazy byly plné nedůvěry, ne-li přímo nenávisti. Nikdo nevěřil, že by kancléřova syna mohli zavřít do vězení. Grahamovi tím pádem nedalo velkou práci ostatní přesvědčit, že sem Wellse poslal otec, aby je sledoval. Teď však Wells z jejich pohledů vyčetl jakési očekávání.

Během chaosu, který po požáru následoval, Wells dokázal zorganizovat týmy, které měly za úkol projít zbývající zásoby a pustit se do stavby trvalých obydlí. Zájem o pozemskou architekturu, který kdysi vyvolával nevoli jeho pragmatického otce, Wellsovi umožnil navrhnout tři dřevěné sruby, které teď stály uprostřed palouku.

Wells zvedl hlavu k tmavnoucí obloze. Dal by cokoli za to, aby kancléř sruby jednou mohl vidět. Ne, aby mu něco dokazoval – po tom, co viděl, jak byl otec na startovací rampě postřelen, se zatrpkllost, kterou vůči němu Wells cítil, vytratila rychleji než barva z kancléřových tváří. Teď si jen přál, aby jeho otec mohl nazvat Zemi svým domovem. Zbytek Kolonie se k nim měl připojit, jakmile budou podmínky na Zemi uznány za bezpečné, ale uplynulo už dvacet jedna dní a na obloze se neobjevil ani záblesk.

Wells opět sklopil oči k zemi a vrátil se v duchu k úkolu, který ho čekal – rozloučit se s klukem, kterého se chystali vyslat k odpočinku v daleko temnějším místě.

Dívka vedle něj se zachvěla. „Nemůžem s tím pohnout?“ ozvala se. „Nechci tady stát celou noc.“

„Měj trochu úcty,“ utnula ji vztekle dívka jménem Kendall a zachmuřeně stiskla jemné rty. Wells měl nejdřív dojem, že také pochází od nich z Fénixu, ale posléze přišel na to, že svým povýšeným pohledem a úsečnou intonací jenom napodobuje holky, s nimiž Wells vyrůstal. Mezi mladými Waldeňany a Arkádijci to byl docela rozšířený zvyk, i když se dosud nesetkal s nikým, kdo to zvládal tak dobře jako právě Kendall.

Wells se rozhlédl. Hledal Grahama, jediného dalšího Fénixana kromě Wellse a Clarke. Obvykle se snažil Grahamovi zabránit v tom, aby se pokoušel ostatním cokoli diktovat, ale byl to Asherův kamarád, a proto by byl lepším řečníkem na jeho pohřbu než Wells. Graham byl však jedním z mála, kteří mezi shromážděnými odsouzcenci chyběli – Clarke byla další. Vyrasila hned po požáru s Bellamym hledat jeho sestru a nezbylo po ní nic než vzpomínka na těch pět jedovatých slov, která na Wellse vychrlila, než odešla: *Zničíš všechno, na co sáhneš.*

Náhle se z lesa ozvalo zapraskání a bývalí vězni leknutím vyjekli. Wells bezmyšlenkovitě jednou rukou zatahl Molly za sebe a druhou popadl lopatu.

Chvilí nato vyšel na palouk Graham v doprovodu dvou kluků z Arkádie – Azumy a Dimitrije – a dívky z Waldenu jménem Lila. Trojice kluků nesla v náručích dřevo a Lila měla pod paží zastrčeno několik větví.

21. DEN

„Tak už víme, kam se ztratil zbytek seker,“ poznamenal kluk z Waldenu jménem Antonio s pohledem upřeným na nářadí, které měli Azuma a Dimitrij přehozené přes ramena. „Dnes odpoledne nám dost scházely, aby bylo jasno.“

Graham si s povytaženým obočím prohlížel nejnovější srub. Kolonistům konečně začínala jít stavba domů trochu od ruky. Ve střeše tentokrát nezůstaly žádné škvíry a díky tomu bude v noci uvnitř větší teplo a sucho. Žádný ze srubů ovšem neměl okna. Vytesat je bylo časově náročné a bez skla nebo plastu by nebyla ničím víc než děrami ve zdech.

„Věř mi, tohle je důležitější,“ odpověděl Graham a zvedl v náruči hromadu dřeva.

„To je na podpal?“ zeptala se Molly a trhla sebou, když si Graham posměšně odfrkl.

„Ne, na *oštěpy*. Pár dřevěných chatrčí nás neochrání. Musíme se umět ubránit. Až se ti hajzlové objeví příště, budu připravení.“ Jeho pohled ulpěl na Asherovi a ve tváři se mu mihl zvláštní výraz. Jeho obvykle vzteklá arogantní maska dostala trhliny a odhalila něco jako zármutek.

„Nechceš se k nám na chvíli připojit?“ zeptal se Wells ohleduplně. „Napadlo mě, že řekneme Asherovi pár slov. Ty jsi ho dobře znal, tak bys třeba chtěl –“

„Přijde mi, že máš všechno pod kontrolou,“ utnul ho Graham, který se vyhnul pohledu na Ashera, a podíval se Wellsovi zpříma do očí. „Klidně pokračuj, kancléři.“

Když slunce zašlo za obzor, Wells s Ericem házeli na nový hrob

poslední lopaty hlíny, zatímco Priya zdobila dřevěný kříž květinami. Ostatní odešli. Buď nechtěli přihlížet samotnému pohřbu, nebo si chtěli zabrat místo v jednom z nových srubů. Do každého se pohodlně vešlo dvacet lidí, třicet, když byli moc unavení – nebo prochladlí – na to, aby si stěžovali na cizí nohy, které zabloudily na jejich hromadu ohořelých pokrývek, nebo na občasnou ránu loktem do obličeje.

Wells byl zklamaný, ale nijak překvapený, když zjistil, že Lila znovu zabrala jeden ze srubů pro Grahama a jeho kumpány a mladší děti kvůli nim zůstaly na zimě a ostražitě se rozhlížely po palouku pohrouženém do stínů. Dobrovolníci sice drželi hlídku, ale nikdo, kdo zůstal venku, se nemohl těšit na poklidnou noc.

„Poslyš,“ řekl Wells, když kolem prošel Graham s jedním ze svých zčásti hotových oštěpů, „když si s Dimitrijem berete druhou hlídku, proč nespíte venku? Líp vás najdu, až skončím tu svou hlídku.“

Než Graham stihl odpovědět, přišla k němu procházkovým krokem Lila a uchopila ho pod paži. „Slíbils, že dneska v noci zůstaneš se mnou, vzpomínáš? Hrozně se bojím spát sama,“ zacukrovala a nasadila přítom ševelivý pisklavý hlas, který byl na hony vzdálený jejímu obvyklému nakvašenému tónu.

„Promiň,“ odpověděl Graham Wellsovi a pokrčil rameny. Wells v jeho hlase zachytil nafoukaný úšklebek. „Nerad ruším daný slovo.“ Hodil oštěp Wellsovi, který ho chytil jednou rukou. „Vezmu si hlídku zítra, jestli do té doby nebude po nás.“

Lila se přehnaně zachvěla a zaprotestovala: „*Grahame*, takhle bys neměl mluvit!“

„Žádný strach, já tě ochráním,“ prohlásil Graham a objal ji. „Nebo

21. DEN

se aspoň postarám, aby tvoje poslední noc na Zemi byla nejlepší v tvém životě.“

Lila se zahihňala a Wells měl co dělat, aby nezakoulel očima.

„Možná byste měli spát venku oba,“ navrhl Eric, který se najednou vynořil ze stínů. „My ostatní tak aspoň budem mít šanci si trochu odpočinout.“

Graham si posměšně odfrkl. „Nedělej, jako kdybych dneska ráno nepřistihl Felixe, jak se snaží nenápadně vylízt z tvýho spacáku, Ericu. Jestli něco nesnáším, jsou to pokrytci.“

Na Ericově tváři se mihl vzácný náznak úsměvu. „Jo, ale *neslyšel* jsi nás.“

„No tak,“ připomněla se Lila a táhla Grahama pryč. „Jdem, nebo Tamsin naši postel někomu dá.“

Eric se podíval na Wellse a navrhl: „Chceš, abych s tebou zůstal na hlídce?“

Wells zavrtěl hlavou. „V pohodě. Priya už kontroluje kraj lesa.“

„Myslíš, že se tamti vrátí?“ zeptal se Eric o něco tišším hlasem.

Wells se ohlédl přes rameno, aby se ujistil, že je ve tmě nikdo neposlouchá, a pak přikývl. „Nebylo to jenom varování. Šlo o ukázkou síly. Ať jsou ti lidi kdokoli, chtějí nám dát najevo, že nejsou nadšení naší přítomností.“

„Ne, to teda nejsou,“ souhlasil Eric. Otočil se a zadíval se přes pa-louk k místu, kde byl pohřbený Asher. S povzdechem Wellsovi popřál dobrou noc a zamířil ke kruhu improvizovaných lehátek, která Felix a pár dalších ze zvyku rozestavilo kolem prázdného ohniště.

Wells si přehodil oštěp přes rameno a otočil se, aby se vydal najít

Priyu. Stihl udělat jen pár kroků, když vtom ramenem do něčeho narazil, a ze tmy se ozvalo vyjeknutí.

„Není ti nic?“ zeptal se Wells a natáhl ruku, aby dotyčného zachytil.

„Jsem v pořádku,“ odpověděl rozechvěle dívčí hlas. Byla to Molly.

„Kde dnes v noci spíš? Pomůžu ti najít postel.“

„Venku. Ve srubech už je plno,“ odpověděla slabě.

Wells pocítil neodbytné nutkání popadnout Grahama a Lilu a hodit je do potoka.

„Není ti zima?“ zeptal se. „Přinesu ti deku.“ A strhne ji z Grahama, když to jinak nepůjde.

„To je dobrý. Dnes v noci je celkem teplo.“

Wells na ni vrhl tázavý pohled. Od západu slunce teplota citelně poklesla. Natáhl ruku a položil Molly dlaň na čelo. Její kůže hřála. „Vážně se cítíš dobře?“

„Asi mám maličko závrať,“ připustila.

Wells stiskl rty. Při požáru přišli o hodně zásob, což znamenalo, že se příděly potravin značně ztenčily.

„Na,“ vybídl ji, když sáhl do kapsy pro bílkovinový balíček, který nestihl sníst. „Sněz to.“

Molly zavrtěla hlavou. „To je dobrý. Nemám hlad,“ odpověděla chabě.

Wells ji přiměl slíbit, že mu dá vědět, když se zítra nebude cítit lépe, a šel hledat Priyu. Většinu léků se jim povedlo zachránit, ale k čemu to bylo, když nikdo v táboře nevěděl, jak je použít? Přemýšlel, jak asi daleko mezitím dorazili Clarke a Bellamy a jestli se dostali Octavii na stopu. Navzdory vyčerpání pocítil záchvěv strachu, když si představil nebezpečí, s nimiž se Clarke může v lese potkat. Odešla spolu s Bella-

21. DEN

mým ještě před útokem. Netušili, že v okolí jsou *lidé* – pozemští, kteří komunikují prostřednictvím smrtících šípů.

Povzdechl si, zahleděl se na oblohu a v duchu se modlil za dívku, pro jejíž záchranu riskoval bezpočet životů. Za dívku, která mu řekla, že už ho nechce nikdy vidět.